

๗

ศึกชิงภพ

https://dhamma01.blogspot.com/2017/01/blog-post_6.html

มีผู้มีบุญหลายท่าน ไม่ว่าจะอยู่ระดับไหนก็ตาม ชนชั้นล่าง ชั้นกลาง
ชั้นสูง ถ้าไม่เคยหมั่นนึกถึงบุญ หรือไม่รู้จักหลักสูตรของชีวิตก่อนเดินทาง
ไปสู่ปรโลกว่า

ถ้าใจใสไปดี ใจหมองไปไม่ดี (ไปอบาย)

ถ้าไม่รู้ตรงนี้ ก็จะทำไม่เป็น

ใจใสอยู่ที่นึกถึงความดีที่เราทำ

ใจหมองเพราะนึกถึงชีวิตที่ผิดพลาด ที่เคยทำไม่ดีเอาไว้

มันมาฉายให้เห็น ไม่ว่าเราจะมีหรือไม่มีความรู้ก็ตาม

ถ้าไม่รู้หลักสูตรของชีวิต ก่อนเดินทางไปสู่ปรโลกก็จะทำไม่เป็น

โดยเฉพาะอย่างยิ่งช่วงสุดท้ายของชีวิต มันมีโรคภัยไข้เจ็บ บางคนก็ทุกข์ทรมานมาก บางคนก็ปานกลาง บางคนก็น้อย ไม่เหมือนกัน แต่จะทุกข์มากทุกข์น้อย ก็ต้องรู้จักหลักวิชา ถ้าไม่รู้ก็ทำไม่เป็น ถ้าทำไม่เป็นแล้วอันตราย

อันตรายอย่างไร

แม้สิ่งสมบุญมามาก ถ้าเราไม่หมั่นนึก เพราะไม่เข้าใจ ตายใหม่ ๆ เมื่อความทุกข์เวทนาครอบงำ ใจจะพัวพันอยู่กับความทุกข์ ความเจ็บป่วย ตอนนั้นมันจะขาดสติ เวลากายละเอียดหลุดไปจากกายหยาบ ก็จะไปอยู่ที่บ้านบ้าง หรือนึกถึงใครก็จะไปอยู่ตรงนั้น วนเวียนอยู่ ๗ วัน แล้วก็จะมีเจ้าหน้าที่จากยมโลกเขามาพาไป ตามกำลังแห่งวิบากกรรมที่เราทำเอาไว้ ตรงนี้มันจะให้ช่งก่อน ถ้าตี้มเหล่า สุกุมุหรี เป็นอาจิณกรรม เจ้าหน้าที่เขาก็จะพาไปในยมโลกของมหานรกขุม ๕ ก่อน

หมายถึงว่า ถ้าเราทำบุญกับบาปควบคู่กันไป โดยไม่รู้ว่าบาปเป็นอย่างไร หรือทำบุญก็ทำไปอย่างนั้น ทำตามหน้าที่บ้าง นาน ๆ ก็จะมีศรัทธาสักทีหนึ่ง หรือทำบุญสงเคราะห์โลกเป็นส่วนใหญ่ ตายใหม่ ๆ ก็จะไปอย่างนี้แหละ

เวลาเดินทางไป มันไปด้วยลักษณะที่ไม่มีเสื้อมีผ้า มีแต่เครื่อง
พันนาการที่เขาใส่กันอยู่ มันจะตกอกตกใจ ถูกคุมตัวไปก็ไปอกสั้น
ขวัญแขวนอยู่ที่หน้าลานพิพากษาอีก มีสิ่งแวดล้อมที่เห็นแล้วน่าสยอง
น่าสะพรึงกลัว ใจยิ่งหมอง หดหู่หนักเข้าไปอีก

พอถึงคราวประกาศชื่อ ตัวเดินตามเข้าไปในสภาพที่เปลือยเปล่า
มีคนคุมไป มีเครื่องพันนาการ ไปหวาดเสียวอีก ตอนไปนั่งอยู่หน้าบัลลังก์
ถ้าโชคดีเขาฉายเรื่องบุญมาให้ดูก่อน พระระลึกได้เป็นภาพขึ้นมา บุญถึงจะ
ส่งผลนำเราหลุดออกมาก่อน จึงจะมารับบุญที่เขาอุทิศไปให้ ซึ่งมันมีที่เก็บ
อยู่ ที่ว่าบุญไปคอยอยู่ที่ยมโลก แล้วถึงจะมีขั้นตอนกันออกมา

กว่าจะหลุดออกมาจากตรงนั้นได้ เพราะบุญส่งผลในภายหลัง มันก็
อกสั้นขวัญแขวน กว่าจะเดินทางไปตามกำลังแห่งบุญไปสู่เทวโลกก็ต้อง
ผ่านขั้นตอนนั้นก่อน เราไม่ควรจะเป็นอย่างนั้น

จะเห็นว่า นรกสวรรค์มันเกี่ยวข้องกับตัวเรา ไม่ใช่เพียงใกล้ตัว
หรือเข้าใจผิดว่าไกลตัว จนไม่ศึกษา แล้วก็ไม่ใช่ใกล้ตัว มาศึกษาบ้าง แต่
มันเกี่ยวกับตัวเลย จึงต้องศึกษา เพราะฉะนั้นหมั่นนึกถึงบุญเอาไว้ทุกวัน
ให้สม่ำเสมอ จนติดเป็นนิสัย

จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่ง สำหรับลูกทุก ๆ คน เพราะมันเกี่ยวข้องกับตัวของเรา ต้องฝึกฝนด้วยตนเอง เพราะทำแทนกันไม่ได้ ไม่มีใครทำแทนเราได้ เราต้องหาใจเอง เรารับผิดชอบต่อตนเอง ปฏิบัติธรรมะก็ต้องปฏิบัติเอง นึกถึงดวงบุญก็ต้องนึกเอง จนกระทั่งคุ้นเคย แล้วก็ชินติดเป็นอุปนิสัย กระทั่งกลายมาเป็นขันธสันดาน ติดอยู่กับตัวของเราเป็นอัตโนมัตติ เหมือนเราอาบน้ำ ล้างหน้า แปรงฟัน ที่ไม่ต้องมีใครมาตักเตือนเรา มันก็จะ เป็นอัตโนมัตติ หรือเหมือนลมหายใจเข้าออกที่เป็นไปโดยอัตโนมัตินั้น

๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๑

